

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/16/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6919203554
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6919203554.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov JUDr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobkyne B. D. Y., narodenej XX. XX. XXXX, s trvale bytom U. O., I. XXXX, právne zastúpenej Mgr. Petrom Arendackým, advokátom so sídlom Bratislava, Železničiarska 13, proti žalovaným 1/ B. B. O. - súdnemu exekútorovi, so sídlom S., M. XX a 2/ B. X. O. - súdnej exekútorke, so sídlom S., O. XX, o zaplatenie sumy 414,34 Eur s prísl. a o zaplatenie sumy 55,80 Eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 10C/27/2019-162 z 16. decembra 2019 takto

rozhodol:

- I. Odvolanie žalobkyne voči výroku 1. o d m i e t a .
- II. Rozsudok okresného súdu vo výrokoch 2., 3., 4., a 5. p o t v r d z u j e .
- III. Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol (prvý výrok). Žalobu, ktorou sa domáhala, aby žalovaný 1/ bol povinný jej zaplatiť sumu 414,34 Eur s 8,00% úrokom z omeškania ročne zo sumy 414,34 Eur od 05. 08. 2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku zamietol (druhý výrok) a žalovanému I. voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal (tretí výrok). Taktiež zamietol aj žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby žalovanej 2/ bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 55,80 Eur s 8,00% úrokom z omeškania ročne zo sumy 55,80 Eur od 05. 08. 2019 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (štvrtý výrok). Rovnako žalovanej 2/ voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania nepriznal (piaty výrok).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ustanovenia § 33 ods. 1, § 57 ods. 1 písm. f), § 58 ods. 1, § 60 ods. 1 písm. a) až e), § 60 ods. 2, § 200 ods. 1, 2, § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. 03. 2017 (ďalej len „EP“), § 559 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a § 162 ods. 3 (poznámka - v odôvodnení uvedený odsek 2 - chyba v písaní), § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Okresný súd návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, nakoľko bol toho názoru, že prerušenie konania by nebolo hospodárne, ani vhodné a taktiež by to bolo v rozpore so zásadou, aby bola vec prejednaná čo najrýchlejšie a rozhodnutá bez zbytočných prietahov. Rovnako s ohľadom na základ uplatneného práva v predmetnej veci, neprebiehala žiadne iné konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie vo veci samej.

4. Vo vzťahu k žalovanému 1/ zamietol žalobu z dôvodu, že nemal preukázané, žeby tento porušil nejaké povinnosti, keď v exekučnom konaní si len uplatnil nárok na náhradu trov exekúcie, čo je zákonom daný nárok. Žalovaný 1/ ani nedisponuje žiadnou sumou 414,34 Eur, ktorú by mu žalobkyňa zaplatila, a ktorej náhrady sa domáhala.

5. Rovnako bol prvoinštančný súd toho názoru, že žalovaná 2/ svojim postupom ako exekútorka neporušila žiadny predpis. Považoval za nepopierateľné, že dlh nebol vymožený v exekučnom konaní priamo od povinných (jednou z povinných bola aj žalobkyňa), ale tento bol zaplatený ručiteľom povinných. Ručiteľ si splnil povinnosť, ktorú mal nie len voči veriteľovi, ale aj povinným, ktorí si svoju povinnosť splatili dlh riadne a včas nesplnili. Uhradením dlhu dlh zanikol. Žalovaná 2/ správne ešte vymohla (v zmysle vydaného poverenia) svoje trovy a to bez akejkoľvek odmeny za vymożenie sumy a následne poverenie vrátila a tým považoval exekúciu za ukončenú. Súd prvej inštancie v závere poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia EP nevyplýva pre súdneho exekútora povinnosť potom ako bolo pohľadávka oprávneného uhradená a uhradené boli aj trovy exekútora, aby podal na súd návrh alebo podnet na zastavenie exekúcie. Žalovaná 2/ tak v exekučnom konaní neporušila žiadny právny predpis a vymohla len preukázané trovy (žiadnu odmenu za vymożenie) a následne poverenie na vykonanie exekúcie vrátila, a preto nie je ani povinná žalobkyňu zaplatiť ňou uplatňovanú sumu vo výške 55,80 Eur.

6. O trovách konanie rozhodol podľa § 255 CSP. Keďže žalobu zamietol boli v konaní úspešní žalovaní, ktorí by mali nárok na náhradu trov konania. Tieto im však nepriznal, nakoľko si ich náhradu neuplatnili a v konaní im ani žiadne trovy nevznikli.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonnej lehote žalobkyňa (ďalej aj „odvolateľka“) odvolanie v celom rozsahu, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Navrhla, aby odvolací súd tento rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Podľa názoru odvolateľky, závery okresného súdu nie je možné považovať za správne. Uviedla, že plnenie, ktoré bolo poskytnuté tretími osobami na zapltenie dlhu mimo exekučného konania priamo oprávnenému, nemožno na tieto účely považovať za dosiahnutú výťažok. Opätovne namietala, že jej nebolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Poukázala na to, že do vrátenia poverenia na vykonanie exekúcie neboli súdnemu exekútorovi na základe jeho úkonov bezprostredne smerujúcich k vymożeniu plnenia poskytnuté žiadne finančné prostriedky. Žalovaní 1/ a 2/ teda svojou exekučnou činnosťou nevyhoveli voči povinným žiadne plnenie. Vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na zastavenie konania mala žalobkyňa za to, že v danom prípade, kedy exekučný súd ešte právoplatne nerozhodol o trovách exekúcie, pričom táto otázka má význam pre rozhodnutie súdu bol návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia exekučného súdu o trovách exekúcie v konaní pod sp. zn. 4Er/1690/2007 dôvodný, a preto nemal prvoinštančný súd návrh na prerušenie konania zamietnuť. Význam rozhodnutia exekučného súdu videla v tom, že pokiaľ by súd určil, že žalovaný 1/ nemá nárok na náhradu trov konania, bude to znamenať, že žalovaná suma 414,34 Eur bola vymožená neoprávnené.

9. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení žalobkyňou uplatnený nárok neuznal, nakoľko tento ani nevznikol, pretože nedisponuje žiadnou sumou na svojom účte od žalobkyne. Z obsahu jeho vyjadrenie je zrejmé, že rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne.

10. Odvolací súd z obsahu vyjadrenia žalovanej 2/ zo dňa 24. 01. 2020 zistil, že toto vyjadrenie k odvolaniu je obsahovo totožné s jej vyjadrením k žalobe zo dňa 16. 09. 2019 (č. l. 50 až 53 súdneho spisu). Žalovaná 2/ vo svojom vyjadrení len na viac uviedla, že exekučné konanie je už od 23. 11. 2017 ukončené, a to z dôvodu, že pohľadávka oprávneného i trovy exekúcie boli uhradené v plnej výške.

11. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací a príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP, včas podané odvolanie žalobkyne prejednal, rozhodnutie súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 CSP a § 380 CSP preskúmal, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (á contrario) CSP a rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny vo výroku 2., 3., 4. a 5. a odvolanie žalobkyne voči výroku 1. podľa § 386 písm. c) CSP odmietol.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Žalobkyňa podala odvolanie aj do výroku, ktorým súd prvej inštancie jej návrh na prerušenie konania zamietol (prvý výrok) rozhodujúc podľa § 162 ods. 3 a § 164 CSP.

15. Podľa § 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

16. Podľa § 357 písm. n) CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164.

17. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

18. Odvolací súd konštatuje, že v zmysle § 357 písm. n) CSP, je odvolanie prípustné len proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania. Nakoľko v danom prípade prvoinštančný súd návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol, nie je odvolanie voči takémuto rozhodnutiu prípustné, a preto v zmysle § 386 písm. c) CSP odvolací súd v tejto časti odvolanie žalobkyne odmietol.

19. V tomto smere poukazuje odvolací súd aj na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/288/2019 zo dňa 26.08.2020, ktorý sa okrem iného vyjadril aj k otázke prerušenia konania, ktoré bolo súdom prvej inštancie zamietnuté a podľa ktorého: „Rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sú procesnými rozhodnutiami, ktorými sa nerozhoduje o právach a povinnostiach sporových strán vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium civilného sporového konania; nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností sporových strán zasahovali konečným spôsobom. Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávosti, nemožno neviazať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú strane sporu zachované všetky jej procesné oprávnenia. Dovolací súd tento aspekt zdôraznil už dávnejšie napríklad v rozsudku sp. zn. 2Cdo/29/1992 (pozri R 39/1993), v ktorom uviedol, že podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP (v súčasnosti § 420 písm. f) CSP) nie je splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania. Vychádzajúc zo záverov, na ktorých je založený judikát R 39/1993, možno pre účely preskúmvanej veci konštatovať, že - z určujúceho, materiálneho hľadiska nebol síce postup súdu prvej inštancie v súlade s § 164 CSP (keď výslovne nerozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania), avšak žalovanému i naďalej zostali zachované možnosti realizácie jeho procesných oprávnení, v rámci ktorých mohol uplatniť svoj procesný vplyv na výsledok konania. Procesná nesprávosť, ku ktorej došlo zo strany súdu prvej inštancie (a jej následným akceptovaním i zo strany odvolacieho súdu), nedosahovala preto v danom prípade intenzitu procesnej vady konania v zmysle §420 písm. f) CSP. Napokon v intenciiach inštitútu prerušenia konania by v prípade zamietnutia návrhu na prerušenie konania súdom prvej inštancie, nebolo voči takémuto rozhodnutiu prípustné ani odvolanie. V prípadoch prerušenia konania je totiž odvolanie prípustné podľa § 357 písm. n) CSP len proti uzneseniu, ktorým bolo prerušené konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) alebo § 164 CSP, či už na návrh, alebo bez návrhu. Ak by súd návrhu na prerušenie konania nevyhovel, nešlo by o prerušenie konania, a teda odvolanie proti negatívnemu rozhodnutiu by prípustné ani nebolo (k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 4. decembra 2018, sp. zn. 1Obo/15/2018).“

20. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu vo veci samej (t. j. voči 2. a 4. výroku, ale aj k ich závislým výrokom o trovách konania - 3. a 5. výrok) odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vo výrokoch 2., 3., 4. a 5. vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením rozhodnutia, ktoré je nielen dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a

aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia rozhodnutia, ktoré sú uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

21. Odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiadne iné právne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu. Pokiaľ v odvolaní namietala iné vady, nesprávne skutkové zistenia a tiež nesprávnosť právneho posúdenia veci zo strany okresného súdu, tak odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správne zisteného skutkového stavu a je výsledkom správneho právneho posúdenia veci a rovnako toto nevykazuje žiadne inú procesnú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnymi závermi prvoinštančného súdu i s argumentmi, ktorými tieto závery náležite vysvetlil v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

22. Okresný súd správne posúdil žalobkyňou uplatnený nárok v zmysle § 33 ods. 1 EP a správne ustálil, že neboli naplnené všetky podmienky na vznik zodpovednosti žalovaných ako súdnych exekútorov za škodu. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že zodpovednosť v zmysle uvedeného ustanovenia je zodpovednosťou objektívneho charakteru, t. j. bez ohľadu na zavinenie (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/81/2001, resp. 6MCdo/4/2011). Na vznik zodpovednosti za škodu sa preto vyžaduje kumulatívne splnenie viacerých podmienok, a to vznik - existencia škody, protiprávne konanie exekútora pri výkone exekučnej činnosti a príčinná súvislosť medzi nimi. Dôkazné bremeno na preukázanie existencie týchto dôvodov zaťažuje žalobkyňu, ktorá v danom prípade neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala existenciu podmienok vzniku zodpovednosti škodu na strane žalovaných.

23. Vo vzťahu k žalovanému 1/ nebolo medzi účastníkmi konania sporné skutkové zistenie, že žalovanému 1/ nikdy nebola poukázaná na jeho účet suma 414,34 Eur z titulu trov exekúcie. Tieto finančné prostriedky zadržovala v depozite žalovaná 2/ a to až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4Er/1690/2007, na základe ktorého následne vyplatí buď určenú časť trov exekúcie žalovanému 1/ a zvyšnú časť vráti žalobkyni alebo tejto vráti celú časť sumy. Rovnako nebolo v konaní preukázané, aby žalovaný 1/ porušil svoju zákonnú povinnosť v rámci výkonu exekúcie v dôsledku ktorej by spôsobil vznik škody na strane žalobkyne Z tohto dôvodu okresný súd správne zamietol žalobu voči žalovanému 1/.

24. Odvolací súd konštatuje, že vrátením poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu vymoženía pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie došlo k skončeniu exekúcie ex lege (zo zákona) a to vrátením poverenia na vykonanie exekúcie žalovanou 2/, čo má rovnaké právne účinky, ako keby bolo právoplatne rozhodnuté uznesením o zastavení konania.

25. V zmysle § 200 prvá, druhá veta EP, trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

26. Žalovaná 2/ postupovala v súlade so zákonom, ak konala na základe vydaného poverenia na vykonanie exekúcie, ktorého predmetom boli aj trovy exekúcie. Skutočnosť, že ručiteľ plnil svoj záväzok oprávnenému a uhradil mu jeho pohľadávku neznamená, že malo dôjsť aj k zastaveniu exekúcie. Keďže exekúcia začala podaním návrhu na jej vykonanie v tejto súvislosti boli predmetom exekúcie aj trovy exekútora. Nakoľko pohľadávka oprávneného nebola vymožená konaním exekútora, ale jej uhradením zo strany ručiteľa oprávnenému, nevznikol žalovanej 2/ ako exekútorke nárok na odmenu z vymoženía pohľadávky, ale len nárok na náhradu hotových výdavkov a za stratu času, ktoré náklady majú znášať povinní, t. j. v tomto prípade aj žalobkyňa. Zo strany žalobkyne boli uhradené trovy exekúcie, ktoré v súlade so zákonom si žalovaná 2/ vyčísli, a ktoré predstavovali jej hotové výdavky. Takéto konanie žalovanej 2/ nemalo známky protiprávnosti, a táto konala v súlade s EP. Nakoľko zo strany žalobkyne došlo k uhradeniu všetkých trov exekúcie táto bola skončená vrátením vydaného poverenia na vykonanie exekúcie súdu. Žalovaná 2/ si v exekučnom konaní správne uplatnila trovy exekúcie, pričom trovy exekúcie žalovaného 1/ boli uložené u nej v depozite, a teda do skončenia exekučného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4Er/1690/2007 budú tieto následne vyplatené resp. vrátené žalobkyni.

27. Keďže žalobkyňa podala odvolanie aj voči výroku 1., ktorým bol zamietnutý jej návrh na prerušenie konania, odvolací súd toto jej odvolanie odmietol podľa § 386 písm. c) CSP, pretože proti takémuto rozhodnutiu nie je [§ 357 písm. n) CSP a contrario]. Vo vzťahu k zamietajúcim výrokom vo veci samej (2. a 4.) a rovnako závislým výrokom o trovách konania (3. a 5. výrok) s poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli síce úspešní žalovaní 1/ a 2/, keďže odvolací súd v časti odmietol odvolanie žalobkyne a rozhodnutie okresného súdu vo zvyšnej časti potvrdil ako vecne správne, avšak z obsahu spisu vyplýva, že žalovaným 1/ a 2/ nevznikli žiadne trovy v odvolacom konaní. Žalovaní 1/ a 2/ neboli ani v odvolacom konaní zastúpení advokátom a rovnako im nevznikli žiadne iné hotové výdavky napr. poštovné, keďže svoje vyjadrenia, v ktorých neuviedli žiadne relevantné skutkové tvrdenia boli doručené elektronickou formou. Z tohto dôvodu by bolo nehospodárne, aby im odvolací súd napriek úspechu v odvolacom konaní priznal náhradu trov konania, pričom následne by o výške musel rozhodovať súdny úradník, ktorý by v konečnom dôsledku aj tak žalovaným priznal nulovú náhradu výšky trov odvolacieho konania.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nekoná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).